

KONCERT

PEVSKEGA ZBORA

GLASBENE MATICE LJUBLJANSKE

*

BEOGRAD NEDELJA, DNE 3. DECEMBRA 1939
DVORANA KOLARČEVE ZADUŽBINE OB 11. URI

Spored:

↓ *Lajovic:* Bolest je kovač
Lan
Napitnica
Kroparji
Zeleni Jurij

* * *

Milojević: Vidovdanska pričest

Foerster: Ljubica

Adamič: Smrt kralja Samuela

* * *

Gotovac: Jadovanka za teletom

Tomc: Svatske Belokranjske narodne

Slavenski: Voda zviru

Mokranjac: Deseta rukovet

Mešani zbori

Dirigent: ravnatelj **Mirko Polič**

Solo: Ljudmila Polajnarjeva

Tone Petrovčič

Bolest kovač

Bolest je kovač
za moje srce.
Na njenem ognjišču
mi strast gori.
Vedno strašni vihar
v žerjavico srca
divje sopiha
in grozne plamene
pali mi besno.

Bolest pa neusmiljeno
kuje srce,
dokler trdno ni
kakor jeklo kaljeno.
Dobro kuje bolest!
Ne stare vihar
in mraz ne požge
in rja ne sne,
kar bolest je skovala.

(Prev. F. Finžgar.)

Anton Lajovic:

Lan

Dalko polje, beli dan,
v polju se zaplaval lan,
rosa drobna se sveti,
duša draga, gde si ti?

Rosu bude sunce vzelo,
bu li moje suze šteló?
Rekel si: »Kad cvel bu lan,
buš vre moja v onaj dan.«

Vidiš, zdaj se vse plavi,
zakaj jošče kesniš ti?
Z žalosti bleđi mi lice,
naj pozabit naj bogice!

Kaj po boju gde ležiš,
za navek pod poljem spiš?
Poveč mi: »Kad lan bu cvel,
buš od mene senjat šteló?«

Tak je dragam cvetje lana,
tak boli me v srcu rana!

Dragutin Domjanić.

Anton Lajovic:

Napitnica

Moj dom je
v trsu kočica,
a ljubica
majolčica.
Nad trsom
mlada tička dva
se ljubita.

Čink, čink,
prepevata
in s kljunčki
se poljubljata!
Ah, ta ljubav!...
A moja ljubica je le
majolčica!

Anton Lajovic:

Kroparji

Kdo pa tisti so štokljači?
To so kroparski kovači,
to žebjarji so iz Kroke,
hodiyo ko v mlinu stope;
cop — cop — cop,
lop — lop — lop!

Kdo pa tisti so trkljači?
To so kroparski kovači:
kladivo jim v roki pleše,
pesmi poje, iskre kreše:
plenk — plenk — plenk,
žvenk — žvenk — žvenk!

Oton Župančič

Zeleni Jurij

Jurij Zeleni
se z mavrico paše,
srečno, veselo,
selo bo naše:
že za vodo
čez travnike jaše.
Z glavo namigne —
trava se vzdigne,

obraz okrene —
veje odene,
z okom obrne —
cvetje se strne—
»Jurij Zeleni,
ne hodi drugam,
vinca in pesmi
poln je naš hram,
drago bo tebi,
milo bo nam.«

»Dobri ljudje vi,
jasno vam lice!
Rad bi popeval
z vami zdravice,
ali gole so
Slovenske gorice.
Jasno vam lice,

misel najbolja!
Z vami ostati
bilo bi me volja,
a na Koroškem
še pusta so polja.
Pusta so polja,
slana in mraz,
treba hiteti,
kliče me čas,
ali ob leti
spet bom pri vas.«

Konja vspodbode,
v daljo izginja,
cvetje, zelenje
za njim se razgrinja,
da nas Zelenega Jurija
spominja.

Oton Župančič

Dr. M. Milojević:

Vidovdanska pričest

Pristupite!
Pristupite redom živa pokoljenja,
ka svetinji ovoj sa pobožnim strahom...
Okadite duše žrtvom iskupljenja,
pričestite srca mučeničkim prahom!
Ta kandila sveta, što se danas pale
to su one zvezde na srpskome svodu
što su novi pravac istoriji dale
i novi kompas opštem putu za slobodu
braći svoj.
Pričestite srca pesmom pokoljenja
koja sudbu svojim pobediše grobom,
pesmom rase koja tok vremena menja,
i bogove stare zamenjuje sobom.
Pristupite, pričestite se!

Trifun Đukić

Anton Foerster:

Ljubica

Ležal na mrtvaškem odru
v sobi temni mlad je mož
sredi belih sveč brlečih,
sredi lepih svežih rož.

Mrtveca od jutra v večer
hodijo ljudje kropit;
vsi so prišli, samo nekdo
ni prišel zanj molit.

Vsi so prišli, samo ljube,
ljube k njemu ni bilo,
ljube mlade, ljube lepe,
ki jo ljubil je srčno.

Pa pred kočico dekleta
drobne stikajo glave
in skrivnostno šepetajo
si v uho besede te:

»Vsi so prišli, vsi so prišli
ga kropit in zanjga molit,
samo ona, samo ona
ni prišla se poslovit.

Saj sem rekla, saj sem rekla,
da je čisto brez srca,
da za njega nič ne mara,
da za norca ga ima.«

V sobici ženice sive
jagode prebirajo,
gibajoč čeljusti stare
v vrata se ozirajo.

Vsakega motreč pazljivo
sive glave majejo,
med seboj odduška srčneje
bolečini dajejo.

Glejte, glejte, vsi so prišli,
Cvetkove le ni bilo;
kdo bi mislil, kdo bi mislil,
da brezsrčna je tako!

Kaj se hoče, kaj se hoče,
svet zapustil je Gospod;
brez vesti je, brez srca je,
tak je zdaj ta mladi rod.

Drugo jutro zgodaj, zgodaj
zvon se tužno je glasil..
Kdo nocoj je neki zopet
se zemlje se preselil?

Hitro se izve novica,
bliskoma po vasi gre:
Cvetkova je preminula,
počilo jej je srce.

Josip Krilan

Emil Adamič:

Smrt carja Samuela

Car Samuel sedi na skalnem gradu,
kipečem nad Prilipom ob prepadu,
sam car sedi, ob mizo roko pravo,
ob roko si podpira sivo glavo.

Temne se misli mu pode po duši,
v bolesti divji se mu srce ruši,
in votlo car sam s sabo beseduje,
da ko iz groba glas teman se čuje:

»Oj Belasica, oj gora Belasica,
naj sonce več ti ne obsije lica!
Ti vragu našemu si pomagala,
Bolgarsko zemljo milo mu izdala.

Obudi zopet padle nam junake,
iz robstva reši jadne nam rojake,
oj Belasica, oj tožna Belasica,
naj sonce več ti ne obsije lica!«

Pa vstane car, počasi k oknu stopi:
»Kaj hočejo tam doli oni tropi?«
Kamor oko po polju carju kroži,
Po širnem polju stopa mož ob možii;

»Rojaki so — tako mu sel naznani —
po zadnjem boju v sužnost odpeljani,
ki jih Bazilij cesar bizantinski
nazaj pošilja zdaj na dom očinski.«

Ob preveseli srečni tej novosti
prešine carju lice žar radosti;
raz grad hiti, da vojne vidi druge,
ki toliko so povzročili mu tuge.

Veselo car pristopi k prvi četi:
»Bodite vsi prisrčno mi sprejeti.«
A kakor da za grlo smrt ga davi,
beseda v grlu starcu se ustavi.

Otožno klanjajo jetniki glavo,
molče počasi gredo čez planjavo;
pred četo vsako mož enook hodi,
za sabo sto nesrečnih slepcev vodi.

Kar vpleni v bitvi je Bolgarov ljuti,
oslepil vse je Bizantinec kruti;
nazaj pošilja zdaj jih v zemljo milo,
bolgarskemu vladarju za vezilo.

Nikoli konca ni. Za kopo kopa
otožno mimo carja stopa:
petnajst tisoč tovarišev ljubljenih,
petnajst tisoč vojakov oslepljenih.

Noč carju sivemu oči pokrije,
iz prsi stok se divji mu izvije,
na tla se zgrudi Samuel ponosni,
in srce počii v boli mu neznosni.

Josip Krilan

Jakov Gotovac:

Jadovanka sa teletom

(Satira.)

Jo*j*, a-o*j*,
u Mostaru tele poginulo,
vas se Mostar za *n*ji*m* o*j*adio.

Da je za čim ne bi ni žalio,
no za tele, žalosna mu majka.
Sve se babe u crno zavile
a djevojke djerdjefe bacile,
a težaci ralo i motiku,
dučandžije dućan zatvoriše,

domaćice u crn lonac vare,
popadije crnu kafu piju.
Jo, a-oj,
u Mostaru tele poginulo.
Jo, a-oj.

Matoja Tomc:

Svatske belokranjske narodne

Tri curice zbor zborile.
One so se spominjale,
ko bi koga volila.

Stoj Drino, vodo ladna, stoj!
Stan, devojko, rode moj!

Prva je govorila,
da bi konja volila.
Druga je govorila,
da bi brata volila.
Tretja je govorila,
da bi dragog volila.

Stoj, Drino, vodo ladna stoj
Stan, devojko, rode moj!

Na vrtu mi javor zeleni,
pod njimi je ladna senčica.
Pod njim mi je dragi moj zaspal,
na prstu mu zlati prstan moj.

Oj, slavček drobni ptiček,
zemi mu ga ti,
le stihoma, le polako,
da se ne zbudi.

Mjesečino, oj, mjesečino,
svu nedelju dana!
Mjesečino, oj, zlato moje,
svu nedeljo dana!
Gdje si drago, oj, gdje si drago,
da te k meni niema?
Gdje si drago, oj, zlato moje,
da te k meni niema?

Jaz sem golobičica,
ti si moj golobček
kušikaj me, binčikaj me
vselej Bog pomozi!
In še eno malo,
da se bo poznalo,
ti boš mene, jaz bom tebe
Kušikala v gobček.

Narodna

Josip Štolcer-Slovenski:

Voda zviru

Voda zviru iz kamena lepa plavena.
Rasta ruža iz korena lepa rumena.

Voda zviru iz kamena, da smo zaljubljeni
Ja ti želim, draga moja, da se zaljubimo.

Ja te ljubim s čistog serca, dok bum na svetu.
Boli moje mlado srce, kej je zaljubljeno.

Voda zviru hladna, studena
ruža lepa rumena.

Medjumurska

Stevan Mokranjac:

Deseta rukovet

(Srpske narodne pesmi sa Ohrida)

Biljana platno beleše
na Ohridskite izvori.
Mi pominaha vinari,
Vinari Belogradjani.

»Vinari, more, Belogradjani,
krotko terajte kazvanot,
da ne mi platno zgazite,
ot mi je platno darovsko.«

Biljano, momo ubava!
Ako ti platno belo zgazime,
no vino će go platime.

Vinari, more, Belogradjani,
ne vi go sakam vinono,
tok vi go sakam, tok sakam go ludono,
što napred tara kerva not,
što nosi fesot nad oko,
Biljana gleda pod oko.

Do tri mi puški puknala,
do tri junaci padnale,
do tri mi majke tugo plakale.

Dinka dvori mete,
drobni solzi roni.
Dinka popova Ikonomova, of!

Pušči me, mila majko,
do na dvor, da vidim.
Mi vrvi, majko mila,
no ludo i mlado.

Za nego, mila majko, of!
ja sakam, ja sakam.
Niknalo cveće šareno
vo mominoto pendžerče.

Denje go ubava moma vardeše,
noće go bećar kradeše.
De gidi, bećar budala!
Ne znaješ, Panče da ljubiš,
sam znaješ cveće da kradeš.